

ser. Det ene af lovens hovedformål er at beskytte husdyr mod sygdomme. Ved husdyr forstås først og fremmest de dyr, der traditionelt holdes i erhvervs- eller produktionsmæssigt øjemed, som f.eks. køer, svin, fjerkræ, får, pelsdyr osv. Også de mere utraditionelle former for husdyrhold, der i de senere år har vundet indpas som alternative produktionsformer, f.eks. hjortevavl og regnormeproduktion, er principielt omfattet af lovens husdyrbegreb. Fisk og andre akvakulturdyr, der holdes i dambrug eller lignende, vil også være omfattet af husdyrbegrebet. De husdyrarter, hvis sundhed loven tager sigte på at beskytte, kan således variere i takt med, at nye produktionsformer vinder indpas.

Da også andre dyr end produktionsdyr kan videreføre smitsomme husdyrsygdomme, er det nødvendigt at visse af lovens regler kan bringes i anvendelse også overfor andre dyr. F.eks. kan skildpadder angribes af og dermed videreføre salmonellose, som kan overføres til mennesker, ligesom hunde og katte kan videreføre f.eks. rabies.

Der er ikke i loven gjort forsøg på nærmere at definere begrebet husdyr. Man har derimod fundet, at en afgrænsning efter kriteriet, om dyret er i menneskelig varetægt, vil være af større relevans. Loven finder således også anvendelse på dyr, der holdes som kæle- eller hobbydyr, i zoologiske haver og i cirkus, dyreparke og lignende steder.

Endvidere er vildtlevende dyr udtrykkeligt omfattet, f.eks. ræve og flagermus, som kan videreføre f.eks. rabies til husdyr og mennesker.

Anvendelse af loven på andre dyr end husdyr vil ske under hensyntagen til lovens formål, som ifølge § 1 er at sikre sundhedstilstanden blandt husdyr og beskytte menneskers sundhed mod sygdomme og infektioner hos dyr. Foranstaltninger til bekæmpelse af sygdomme hos f.eks. vildtlevende dyr, som alene har betydning for vildtbestanden, henhører således under jagt- eller miljølovgivningen.

For bier findes allerede en sygdomslovgivning, der administreres af fødevarerministeren med bistand af bl.a. Statens Bisygdomsnævn, jf. lov om biavl.

Det præciseres, at akvakulturdyr såsom fisk, skal- dyr, krebs og bløddyr i dambrug, havbrug og andre akvakulturanlæg betragtes som husdyr.

Kapitel 2

Undersøgelse og konstatering

Til § 5

Bestemmelsen svarer til § 3 i lov om zoonoser om undersøgelse af dyrehold, herunder screeninger, og vedrører bedrifter med dyrehold, herunder akvakul-

turdyr. Bestemmelsen var et supplement til den gældende lov om husdyrsygdomme, lov nr. 814 af 21. december 1988, idet der i medfør af bestemmelsen kan fastsættes regler om screeningsprægede undersøgelsesforanstaltninger, jf. f.eks. bekendtgørelse nr. 148 af 2. marts 1998 om bekæmpelse af salmonella i konsummægshønseshold og opdræt hertil. Gennemførelse af sådanne foranstaltninger anses fortsat for en forudsætning for en forbedret forebyggelse mod zoonoser og begrænsning af deres udbredelse. Undersøgelse af dyrehold kan ske ved, at dyrene undersøges på bedriften eller på forarbejdningsvirksomheden, f.eks. ved ankomsten til et slagteri, jf. f.eks. bekendtgørelse nr. 309 af 2. juni 1998 om overvågning af Salmonella hos slagtesvin og i fersk kød af kvæg og svin, om undersøgelse for Salmonella i svine- og kvægbesætninger og om fund af multiresistente Salmonella Typhimurium DT 104 hos kvæg og svin. I medfør af regler fastsat i henhold til § 5 vil der kunne skrives ind over for positive fund med en række foranstaltninger af lignende karakter som dem, der er opregnet i lovens § 9.

Til § 6

Bestemmelsen svarer til § 4 i lov om husdyrsygdomme og omhandler tilkald af dyrlæge ved mistanke om sygdom. Bestemmelsen er med visse ændringer videreført fra tilsvarende bestemmelser i loven om husdyrsygdomme fra 1920, jf. lov nr. 156 af 14. april 1920, hvorefter ejere skal tilkalde dyrlæge eller foretage anmeldelse til politimesteren, hvis en ondartet smitsom sygdom eller visse mildere smitsomme sygdomme forekommer henholdsvis breder sig i en besætning.

Til stk. 1

Tilkaldereglen blev med husdyrsygdomsloven fra 1988 forenklet, således at der gælder det samme for alle sygdomme, der er optaget på bilag 1. Tilkaldetpligten gælder for alle, der som ejere eller som bestyrere, medhjælpere, eller i øvrigt på dyreejerens vegne, har opsyn med eller passer dyr, som kan angribes af en af de husdyrsygdomme, der er nævnt i bilag 1.

Til stk. 2

Bestemmelsen har siden loven af 1988 skullet danne grundlag for regler om, at tilkaldelse af dyrlæge skal ske, når visse nærmere angivne symptomer forekommer hos husdyr, jf. f.eks. bekendtgørelserne nr. 704 af 8. september 1997 om bekæmpelse af svinepest, nr. 1033 af 17. december 1997 om IBR-infektion hos kvæg, nr. 1034 af 17. december 1997 om BVD hos kvæg og nr. 356 af 17. juni 1998 om Bovin Spongiform Encephalopati (BSE) og scrapie. Hensigten